

İnsanlık Nereye Gidiyor

– Ayışığı · 20 Mart 2016

İNSANLIK NEREYE GİDİYOR?

Ülkemizde ve dünyada günbegün yaşanan insanlık dışı acılardan dolayı milletçe çok üzgün,endişeli,huzursuz,mutsuz ve yorgunuz!

Hiç bir savaşın,terörün,şiddetin kazananı yoktur.

Kaybedilen nice canlardır.

Yaşanan acılar her ne kadar insanlığın acısı olsa da,ateş en çok da düştüğü yeri yakıyor.

Ya geride kalanların onulmaz acıları...!

Ölenler bizi yürekten yaralıyor olsa da,kalanların yaşadığı travmalar daha da derin izler bırakıyor.

Her gün gazetelerde,televizyonlarda içimizi acıtan haberler görmekten,okumaktan artık çok yorulduk!

Bugün hala dünyanın birçok bölgesinde savaşlar,katliamlar, çatışmalar,açlık,yokluk, sefalet ve terör olayları süregelmektedir.

İnsanoğlu daha önceki yaşanan olumsuzluklardan hiç mi ders almıyor,neden ardı arkası kesilmiyor?

Bu olaylar ister istemez toplum psikolojisini olumsuz yönde etkiliyor.

Bugün veya yarın hangi ocaklara ateş düşecek,hangi canlar yanacak diye kaygı içinde yaşar olduk hepimiz.

Endişesiz aydınlık yarınlara uyanmayı ne çok özledik.

Özledik umutlu,huzurlu,sevgi dolu,barış dolu günleri...

İnsanlık almış başını nereye gidiyor?

Şiddetin alabildiğine arttığı,sigara, alkol ve uyuşturucu gibi zararlı alışkanlıkların kullanılmasının daha küçük yaşlara kadar indiği;aile ve toplum içinde saygı ve sevginin azaldığı,giderek insanların yalnızlaştığı bencilleştiği,yaşlıların engellilerin düşünülmediği,apartmanlarda komşuların birbirini tanımadığı bir dünyada insani değerlerin yeniden bilinmesine ve yaşanmasına ne kadar çok ihtiyaç duyulduğu gayet

açıktır.

Son zamanlarda kaybettiğimiz o kadar çok değerlerimiz var ki;saymakla,yazmakla, konuşmakla bitmez.

Bir toplumu bir arada tutacak ne kadar güzel değerler varsa onları birer birer yitiriyoruz neredeyse!

Daha dün çarşıya belediye otobüsüyle giderken ki gördüğüm manzara sıradandı.

Koltuklarda oturan gençler ellerinde telefonuyla meşgul olurken,kulaklarında kulaklık ve bir duyarsızlık ki sormayın hiç!

Yaşlılar ayakta zor duruyor,utancından"yavrum sen kalk da ben oturayım"bile diyemiyor,çünkü duyarsızlığından dolayı vereceği olumsuz tepkisinden daha da hırpalanmak istemiyor.

Hatta bir keresinde tramvayda giderken yaşlı bir amca,oturan genç bir delikanlıdan oturabilir miyim diye yer istediğinde;gencin verdiği cevap"madem yaşlısın çıkma dışarıya evinde otur,ben de para veriyorum oturmak benim hakkım"diye hiddetle söyleniyor.

Yaşlı amca üzüldüğüyle kalıyor tutunabildiği yerde sendeleyerek!

Teknoloji ilerledikçe insanlık geriye gidiyor.

Tanıdıkça anlıyoruz ki ne çok yabancıyız birbirimize!

Neden bencil ve akıl almaz bir toplum oluyoruz?

Oysa yaratılmışlar içinde en mükemmeli insandır.

Hepimizin hayatı yaşama şekli ayrı,hepimiz de yaşama farklı pencerelerden bakıp, manzaralar görüyoruz.

Hepimizin de hayalleri,beklentileri ve mutlulukları farklı.

Bazen kuş bakışıyla bakıyorum,gökyüzünden yeryüzüne...

Bütün canlıların mavi gökyüzü altında toplandığı güzel bir dünya görüyorum.

Şurası senin burası benim diye ne bir sınır,ne de parsellenmiş bir yazı da göremiyorum.

Sonra yeryüzünden gökyüzünü görmek istiyorum,göremiyorum!

Görebildiklerimle sınırları çiziliyor yeryüzünün.

İnsanlığa ne oldu?

Gelişen bilim ve teknolojinin esiri mi olduk?

Nerede unutulmuş değerler?

Maalesef türlü türlü bahanelerle kendimizi hep avutur olduk!

Çocuk yetiştiren biz annelerin bir nebze de olsa suçu var mı acaba?

Çünkü çoğu şeyde çocuklarımız üzülmeyin diye koruyucu tavır takınarak,istedikleri çoğu şeyi almaya çalışarak, üzülmeyen,duyarsız,bencil,vurdumduymaz,mutsuz denilebilecek bir gençlik oluşmasında bizlerinde payı vardır diye düşünüyorum.

İnsanlık adına nasıl bir durumla karşı karşı olduğumuzu herkes bir mola versin,elini vicdanına koysun bir düşünsün.

Nerede hata yapıyoruz diye?

AYLA CERMEN TÜFEKÇİ